ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Θοδωρής Βουρεκάς, μέλος της πρωτοβουλίας «Διαγραφή του Δημόσιου Χρέους Τώρα»

«Κανένα τμήμα του χρέους δεν υπηρέτησε ποτέ λαϊκές – κοινωνικές ανάγκες. Τα δάνεια δεν πληρώνουν μισθούς και συντάξεις, αντίθετα πληρώνονται από τους κομμένους μισθούς και τις συντάξεις και τη λεηλασία της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας», λέει στο Πριν ο Θ. Βουρεκάς, μέλος της νεοσύστατης πρωτοβουλίας «Διαγραφή του Δημόσιου Χρέους Τώρα». «Διεκδικούμε τη διαγραφή του χρέους και μάλιστα μονομερώς», τονίζει.

Συνέντευξη στο Γιάννη Ελαφρό

Ζητάτε διαγραφή του χρέους. Για ποιο λόγο; Δεν είναι υποχρεωμένη η Ελλάδα να πληρώσει το χρέος;

Το χρέος, κυρίως το δημόσιο, αλλά σε τελική ανάλυση και το ιδιωτικό δημιουργήθηκε για να καλύψει τις λειτουργίες του κεφαλαίου και το βαρύνει αποκλειστικά. Το κεφάλαιο ξεκοκαλίζει τα δάνεια και ο λαός υποχρεώνεται να τα πληρώσει. Συγκεκριμένα το δημόσιο χρέος συναποτελούν: Οι φοροαπαλλαγές, τα θαλασσοδάνεια και οι χαριστικές ρυθμίσεις στις πολυεθνικές, στους εργολάβους, με την υπερκοστολόγηση των δημόσιων έργων και φυσικά στους τραπεζίτες. Επί πλέον στο χρέος συσσωρεύονται οι τεράστιες, για το μέγεθος της χώρας, αμυντικές και νατοϊκές δαπάνες, τα φαραωνικά έργα τύπου Ολυμπιάδας, οι συνέπειες στα δημόσια οικονομικά από την ένταξη στην ΕΕ – ΟΝΕ, λόγω της παραγωγικής καταβαράθρωσης, της απελευθέρωσης της αγοράς και της διακίνησης των κεφαλαίων. Συσσωρεύονται ακόμη τα τεράστια πακέτα των μνημονιακών δανείων για τη διάσωση των ευρωπαϊκών τραπεζών και του ευρώ και τέλος οι μίζες και οι αρπαχτές, ως απότοκο της κρατικομονοπωλιακής διαπλοκής. Αξίζει να προσθέσουμε πως το χρέος είναι χρυσοπληρωμένο από τον ελληνικό λαό. Είναι ενδεικτικό από την άποψη αυτή πως την περίοδο 1992 – 2013 ο λαός μας πλήρωσε, λόγω του εξωφρενικού κόστους εξυπηρέτησης του χρέους, 564 δισεκατομμύρια ευρώ σε τοκοχρεολύσια και παράλληλες δαπάνες. Σήμερα εμφανίζεται να χρωστά 320 δισ. ευρώ και το 2020 υπολογίζεται να χρωστάει το λιγότερο άλλα 300 δισ. ευρώ και ο χορός συνεχίζεται τουλάχιστον μέχρι το 2057. Βρισκόμαστε κυριολεκτικά μπροστά σε μια τέλεια χρεομηχανή.

Διαγραφή ολόκληρου ή μέρους του χρέους; Διαγραφή ή αναδιάρθρωση, ελάφρυνση και άλλες προτάσεις που ακούγονται εσχάτως;

Κανένα τμήμα του χρέους και κανένα δάνειο δεν υπηρέτησε ποτέ λαϊκές – κοινωνικές ανάγκες. Είναι ακραίο προπαγανδιστικό ψέμα πως τα δάνεια συνάφθηκαν για να πληρωθούν μισθοί, συντάξεις και λοιπές κοινωνικές παροχές. Έχει ειπωθεί εύστοχα πως τα δάνεια δεν πληρώνουν μισθούς και συντάξεις, αντίθετα πληρώνονται από τους κομμένους μισθούς και τις συντάξεις και τη λεηλασία της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας. Διεκδικούμε τη διαγραφή του χρέους και μάλιστα μονομερώς. Κάθε άλλη πρακτική, που προϋποθέτει συμφωνία με τους πιστωτές καταλήγει σε βάρος των λαϊκών συμφερόντων. Διαφωτιστική από την άποψη αυτή είναι η εμπειρία του PSI το 2012. Ακόμη οποιεσδήποτε άλλες προσεγγίσεις, όπως ελάφρυνση, επιμήκυνση, πάγωμα αφενός νομιμοποιούν το χρέος στη λαϊκή συνείδηση κι αφετέρου μεταφέρουν τα βάρη στις επόμενες γενιές. Πριν απ' όλα όμως διαιωνίζουν τον οικονομικό – πολιτικό έλεγχο από τα διεθνή κέντρα του κεφαλαίου, καταργώντας κάθε έννοια δημοκρατίας.

Μπορούν να γίνουν αυτά τα πράγματα ή θα πάμε «στα βράχια»; Γίνεται διαγραφή του χρέους εντός της ευρωζώνης και της ΕΕ;

Η διαγραφή του χρέους, είτε στο μεγαλύτερό του μέρος είτε συνολικά, είναι εφαρμοσμένη διαχρονική παγκόσμια πρακτική, υποστηριζόμενη κι από το όποιο διεθνές δίκαιο με την πρόταξη της ανάγκης επιβίωσης των λαών έναντι των συμφερόντων των δανειστών. Η υποταγή στα δεδομένα της ευρωπαϊκής και παγκόσμιας χρεομηχανής και όχι η διαγραφή είναι ο δρόμος που οδηγεί με σιγουριά στα βράχια της κοινωνικής καταστροφής. Ακόμη και τα ατελή αντιφατικά, σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο, παραδείγματα της Αργεντινής, του Ισημερινού και της Ισλανδίας δείχνουν τις θετικές δυνατότητες που υπάρχουν από την μονομερή διαγραφή του χρέους. Πόσο μάλλον αν η διαγραφή συνδεθεί με τη δυνατότητα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Η άμεση στάση πληρωμής και η μονομερής διαγραφή του χρέους πλήττουν ευθέως εκτός από το ΔΝΤ, τα κράτη μέλη, τις αντίστοιχες ελίτ, και τους ειδικούς θεσμούς που δημιούργησε η ΕΕ από το 2010 (EFSM, EMS). Μιλάμε εδώ για ένα αντιδραστικό πλαίσιο μηχανισμών εφάμιλλων του ΔΝΤ, που έχουν ως αποστολή τους να πληρώσουν οι λαοί την κρίση χρέους και όχι οι ευρωπαϊκές ολιγαρχίες. Γίνεται επομένως φανερό πόσο άρρηκτα δεμένο είναι το ζήτημα της διαγραφής του χρέους με το ζήτημα της ρήξης και τελικά της διπλής εξόδου από το ευρώ και την ΕΕ.

Τι σημαίνει η διαγραφή του χρέους για τον λαό;

Να το θέσω αντίστροφα. Η μη διαγραφή και η συνέχιση εξυπηρέτησης αυτού του γιγαντιαίου χρέους σημαίνει ότι: Πρώτον η συντριπτική πλειοψηφία των ανέργων θα συνεχίσει να μη παίρνει το επίδομα ανεργίας. Δεύτερον η αναγκαία χρηματοδότηση, καθώς και οι απαραίτητες προσλήψεις στους τομείς της υγείας, της παιδείας, της πρόνοιας και της κοινωνικής ασφάλισης θα μείνουν όνειρο μακρινό με αποτέλεσμα τη συνεχή κατάρρευσή τους και τρίτο θα μείνει ανεκπλήρωτο κάθε μέτρο ουσιαστικής βελτίωσης της ζωής των εργαζομένων, όπως ήδη προβάλλονται από τις κοινωνικές οργανώσεις ξεκινώντας από τις αυξήσεις στους μισθούς, με πρώτο βήμα την άρση των περικοπών, που επιβλήθηκαν από το 2009 με τα μνημόνια, μέχρι την επείγουσα διαγραφή του ιδιωτικού χρέους των ανέργων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και των εργαζομένων γενικότερα, που η στημένη χρεομηχανή του κεφαλαίου τροφοδότησε.

Πως βλέπετε τη συμβολή της Πρωτοβουλίας στην παρέμβαση του μαζικού κινήματος;

Η Πρωτοβουλία «Διαγραφή του Δημόσιου Χρέους Τώρα» είναι ώριμο τέκνο της ανάγκης των καιρών. Επιδίωξή μας δεν είναι απλώς να εμφανιστεί μια αυθεντική μετωπική κίνηση κεντρικά, που φιλοδοξεί να συσπειρώσει όλο το υπαρκτό φάσμα πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων, οι οποίες μέσα από την πολυχρωμία τους έχουν ως ενοποιητικό στοιχείο τη διαγραφή του δημόσιου χρέους. Θέλουμε να πάμε παραπέρα. Θέλουμε δηλαδή να αναδυθεί ένα πραγματικό δίκτυο που να φτάνει σε κάθε κοινωνικό χώρο, εκεί που εργάζεται, ζει και κινείται ο κόσμος της εργασίας, η νεολαία και οι απλοί λαϊκοί άνθρωποι. Επιδιώκουμε να γίνουμε τελικά το έναυσμα, ο καταλύτης και ο πυροκροτητής, ώστε το κρίσιμο ζήτημα της μονομερούς διαγραφής του χρέους να γίνει απ’ ευθείας υπόθεση διεκδίκησης του ίδιου του λαού.

Συνολική ρήξη ή ολοκληρωτική υποταγή

Δεν υπάρχει διάκριση καλού ή κακού χρέους

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ έχει ξεκαθαρίσει πως αναγνωρίζει το χρέος και το εξυπηρετεί κανονικά. Πως στέκεστε απέναντι στην κυβερνητική πολιτική;

Θεωρούμε πως είναι μια αδιέξοδη πολιτική, που μπορεί τελικά να οδηγήσει, παρά τη φαντασίωση της μέσης οδού, ξανά στον ίδιο παλιό παρονομαστή των μνημονίων. Ας μου επιτραπεί όμως μια πιο προσωπική προσέγγιση. Η ασκούμενη πολιτική είναι αδιέξοδη, γιατί στηρίζεται σε εξωπραγματικές και ανεδαφικές παραδοχές. Πρώτον η παραδοχή ότι μπορεί κανείς να κινηθεί στη γραμμή «ούτε ρήξη, ούτε υποταγή» επιδιώκοντας τον ενδιάμεσο

δρόμο του «αμοιβαία επωφελούς έντιμου συμβιβασμού». Πρόκειται για μια καθαρά εγκεφαλική κατασκευή. Το κεφάλαιο είναι απολύτως ασυμβίβαστο στις σημερινές συνθήκες για το ποιος θα πληρώσει την κρίση χρέους και γενικότερα τις συνέπειες της κρίσης. Για το κεφάλαιο είναι υπαρξιακό ζήτημα την κρίση να πληρώσουν εξολοκλήρου οι λαοί και όχι το ίδιο. Είναι προϋπόθεση για την όποια υπέρβασή της κρίσης από τη μεριά του, γιατί η υπέρβαση αυτή προϋποθέτει την ανάταξη της κερδοφορίας του. Δεν είναι επομένως θέμα απλής πολιτικής επιλογής. Συνεπώς το πραγματικό δίλημμα είναι αμείλικτο: ή συνολική ρήξη ή ολοκληρωτική υποταγή. Δεύτερο, η παραδοχή πως το κλειστό απολυταρχικό οικοδόμημα της ΕΕ – ΟΝΕ είναι μεταρρυθμίσιμο αναβιώνει και πάλι την παλιά αυταπάτη πως η ΕΕ (η ενοποίηση δηλαδή των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων για τη συντριβή κάθε εργατικής τάξης χωριστά) είναι δήθεν ένα δυνητικό πεδίο ταξικής και πολιτικής αντιπαράθεσης όσον αφορά τον χαρακτήρα και τον προσανατολισμό της.

Πρόσφατα η πρόεδρος της Βουλής πήρε πρωτοβουλία για συγκρότηση Επιτροπής Λογιστικού Ελέγχου. Μπορεί να συμβάλλει στον αγώνα για διαγραφή του χρέους;

Η προσωπική μου γνώμη είναι πως δεν υπάρχει διάκριση καλού και κακού χρέους. Φυσικά στις γραμμές της Πρωτοβουλίας συνυπάρχει και η άποψη για την κινηματική δυνατότητα αξιοποίησης της διαδικασίας λογιστικού ελέγχου του χρέους. Η περίπτωση όμως της συγκρότησης επιτροπής λογιστικού ελέγχου από την Βουλή υπηρετεί αλλότριες πολιτικές λογικές σε σχέση με το κίνημα. Είναι τελικά, πέρα ίσως από επιμέρους προθέσεις, μια συμπληρωματική, υποστηρικτική διαδικασία των κυβερνητικών χειρισμών και διαπραγματεύσεων, παρ' όλο που στο πλαίσιό τους συνομολογείται ήδη η εξυπηρέτηση του χρέους «στο ακέραιο και εγκαίρως». Η σύζευξη αντιφατικών πρακτικών με στόχο τον αποπροσανατολισμό και την ενσωμάτωση δεν εμφανίζεται για πρώτη φορά στην πολιτική σκηνή της χώρας μας.

Τονίζετε την ανάγκη ανεξαρτησίας του κινήματος και υποστηρίζετε πως τελικά στον λαϊκό ξεσηκωμό θα κριθεί η υπόθεση. Παρόλα αυτά κυριαρχεί ένα κλίμα αναμονής...

Η αναμονή έχει όνομα. Ονομάζεται «συμφωνία – γέφυρα», που εκτός του ότι αλυσοδένει την κυβέρνηση στο άρμα των πιστωτών οδηγεί και σε διαρκή αποστράτευση τον λαϊκό παράγοντα. Είναι η τέλεια συνταγή της τελικής ταπεινωτικής υποταγής. Η αποσόβηση αυτής της εξέλιξης και η αντιστροφή της προϋποθέτει την αγωνιστική εμφάνιση του λαού στο προσκήνιο. Αρκεί η υπαρκτή βούληση του λαού να ζήσει με αξιοπρέπεια να συμπυκνωθεί σε μαχητική πολιτική δράση.

ΠΡΙΝ 21/3/15